

К. Рачевъ.

Нашиятъ Бѣломорски край.

(Гледай началната картинка).

II. Софлу — Фере.

Прѣзъ войната съ Турция пжтувамъ прѣзъ многострадална Тракия. Тренѣтъ съ който пжтувамъ бързо лети покрай стария градъ *Димотика*. Този послѣдниятъ още отдалечъ показва своитѣ голи височини и старата зѣбеста разрушена крѣпостъ. Тренѣтъ минава прѣзъ центъра на копринарството и лозарството въ тоя край *Софлу*. Софлу има около 15 х. ж. Тукъ се събиратъ много пашкули. Цѣлата околностъ е изпълнена съ зелени черничеви градини, които отдалечъ прѣдставятъ цѣла гора. На припѣка се зеленѣятъ лозята, които даватъ хубаво грозде и вкусно вино. Слѣдъ Софлу тренѣтъ минава край малката спирка *Мерхамли*, дѣто бѣше плѣнена войската на Еверъ-паша, а слѣдъ нея *Фере*.

Фере е малко градче на желѣзницата за Дедеагачъ. То е кацнало на единъ малкъ двуглавъ ридъ. Неговитѣ бѣли, хубави къщици и красиво разположение обрѣщатъ внимание на пжтника. Градѣтъ е раздѣленъ отъ Гяуръ-дере на двѣ части: турска и християнска. Населенъ е съ турци, българи и гърци. Има стара църква, която е била обърната на джамия, сега отново пригодена пакъ за църква. Отъ Фере се отдѣля единъ воененъ желѣзнопжтенъ клонъ за Бодама. Затова малко, но хубаво градче азъ имамъ милъ споменъ: тукъ прѣзъ войната прѣстояхъ четире